

“Мамо, какво ти е?”

Когато една жена се разболее от рак на гърдата, тя почти не може да скрие това от децата. Но как да се реагира, когато подрастващите задават въпроси? Доколко може да се доверяваме на децата? И как да започнете, като самата Вие от напрежение излизате от релси?

Помнете, че Вие можете да помогнете на вашето дете да разбере и осмисли заболяването Ви. Ето и някои от най-важните съвети според Амоена Лайф.

Бъдете галювни, говорете, бъдете честни

- Децата притежават антена за лошо настроение. Ако те не узнаят причината за него, освобождават фантазията си и си измислят много сценарии, които далеч надхвърлят реалността. Когато ги оставите сами с такива мисли, чувствителните деца се чувстват несигурни и изоставени.
- Вероятно ще бъдете изкушена все да отлагате разговора с Вашите деца. При това обаче съществува опасност те да научат истината от други хора или случайно да станат свидетели на разговор между Вас и трети човек.
- Ако ги оставите толкова дълго време в неяснота, че те научат истината от друг източник, то рискувате децата от своя страна да не се осмелят да попитат открито и с това ги оставяте сами с техните грижи.
- Преди родителите да съобщят на своето дете, че майката е болна от рак, те трябва заедно да се посъветват какво желаят да разкажат за болестта. По този начин те се грижат детето да получи еднакви разяснения от двамата.
- Децата страдат от раздялата с майката, особено най-малките. Дайте им правото да реагират бурно и донякъде агресивно. С това им помагате по-бързо да преодолеят временната загуба и отново да преоткрият нормалното ежедневие.
- По-малките деца със сериозни проблеми имат склонност да се върнат в по-ранен стадий на развитието си. Така може да се случи, отново да се напишкват, да си смучат палците, да говорят неясно или да хленчат. Това са техните сигнали за помощ за внимание, за да могат отново да постигнат равновесие.
- При по-големите деца страхът от раздялата се изразява по друг начин. Техният копнеж може да се изрази чрез агресия. Зад тези изблици се крие тъга за случилото се и желание за близост и разбиране.
- Ако ще водите сериозен разговор с едно дете, трябва да се погрижите за подходящата атмосфера. Телесният контакт помага много: Прегърнете детето, дръжте ръката му или се гушнете заедно в единия край на дивана.
- Разбираемостта и желанието на много възрастни да отпратят децата с едно изказване като “Всичко ще бъде наред” не е решение за продължително време. В повечето случаи

такъв отговор демотивира и прави несигурно детето и в крайна сметка то изобщо ще спре да задава въпроси.

- За едно дете е от особено значение да знае, че е обичано от баща си и майка си. Казвайте отново и отново на децата колко много ги обичате. Правете го особено тогава, когато самите вие сте донякъде тъжни, изтощени или изнервени.